

मृत्यूच्या भयाला घाबरु नये

मनुष्य आपल्या भविष्य जीवनाबद्दल चांगल्या गोष्टी ऐकून इतका प्रसन्न होत नाही जेवढा वाईट गोष्टी ऐकून घाबरतो. असेच ते अशुभ, अनिष्ट आणि व्याधिपूर्ण विचारांवर लवकर विश्वास करतो. अंधकारमयी भावनांचा प्रभाव त्याच्यावर लवकर होतो. भविष्यात काय होणार आहे, याची अनभिज्ञता परमात्म्याने यासाठी प्रदान केली आहे ज्यामुळे तो भविष्यात येणाऱ्या अनिष्टाच्या कष्टकारक घटनेच्या अगोदरच्या दिवसांचे सुख गमावून बसू नये.

स्वामी विवेकानंदांनी म्हटले आहे की, भीतीनेच दुःख येते, भीतीनेच मृत्यू होतो आणि भीतीपोटीच वाईटाचा जन्म होतो. भीती एक प्रकारची गुलामी आहे आणि गुलाम स्वतंत्र होण्यासाठी तडपडतो त्याचप्रमाणे भित्रा माणूस मनातल्या मनात स्वतंत्रतेसाठी तडपत असतो." भीतीा प्रभाव मोठा भयंकर असतो. जर मनुष्याला हे माहीत झाले की त्याला उद्या या जगातून जायचे आहे तर त्याची भीती, चिंता उद्वेग आणि क्लेशाने उद्याऐवजी आजच त्याचा मृत्यू होईल. मोहम्मद जिन्नाला जेव्हा एक आठवडा अगोदरच फाशीची शिक्षा ऐकविली गेली तेव्हा मृत्यूच्या भीतीने त्याचे सगळे केस पांढरे झाले व त्याची स्थिती इतकी खराब झाली की फाशीच्या वेळी त्याला फरफटत तख्तापर्यंत आणावे लागले. या उलट ज्याला आपल्या वास्तविक स्वरूपाचे ज्ञान असते त्यास आपल्या मृत्यूची भीती वाटत नाही.

मनुष्य सर्वात जास्त मृत्यूला घाबरतो. मृत्यूच्या शंकेने प्राणीमात्र विचलित होतो. अलेक्झेंडर पोपचा हा सिद्धांत ज्यात त्याने म्हटले आहे की, 'भविष्याचे अज्ञान परमात्म्याचा सर्वोच्च अनुग्रह आहे,' मानवाला त्याच्या मृत्यूच्या पूर्वकाळातील दिवसांचे सुख भोगण्यास मदत करतो.

वैज्ञानिकांचे मत आहे की संपूर्ण जग दोन वस्तूंपासून बनले आहे. ऊर्जा आणि पदार्थ. भौतिक विज्ञानानुसार उर्जेला न बनविले जाऊ शकते ना नष्ट केले जाऊ शकते. पदार्थ आणि ऊर्जा दोघांचे केवळ रूप बदलले जाऊ शकते. ऊर्जा हीच जीवन आहे. जर ऊर्जा आणि पदार्थाला नष्ट केले जाऊ शकत नाही तर हे निश्चितच आहे की जीवनाला सुद्धा नष्ट केले जाऊ शकत नाही. ऊर्जेच्या अन्य रूपांप्रमाणेच जीवनाचे रूपदेखील परिवर्तित होते. मृत्यू म्हणजे फक्त रूप परिवर्तन आहे. हे तथ्य बघून मृत्यूची भीती सहजच डोक्यातून काढता येईल.

मृत्यूच्या भीतीचा सगळ्यात मोठा उपाय आहे व्यक्तीची प्रबळ इच्छा, ज्याचा उद्देश दुसऱ्यांना उपयोगी सेवा देणे आहे, त्यांचे कल्याण करणे आहे, तो सतत व्यस्त राहतो. व्यस्त माणसाच्या जवळ मृत्यूबद्दल विचार करण्यासाठी मुश्किलीने कधी वेळ राहत असेल. त्याला जीवन इतके रोमांचक वाटते की तो मृत्यूबद्दल चिंता करित नाही. जीवनात असे काहीच नाही ज्याचे मूल्य इतके जास्त आहे की चिंता करून त्याची किंमत चुकवावी. म्हणून चिंतेची सवय मिटवावी. या निर्णयाने जीवनात प्रसन्नता आणि मनात शांतीची अनुभूति होईल आणि सुख मिळेल.

मृत्यूसाठी सदैव तयार राहणेच बाधेविना सुखी राहण्याचे श्रेष्ठ साधन आहे. प्रत्येक जन्माबरोबर मृत्यूचा क्रम आहे. ज्याने जन्म घेता त्याचा मृत्यू हा अवश्य होणारच. जगातील खोटा लागाव आणि मोहाच्या बंधनातून मुक्त राहणे हेच आनंदित राहण्याचे सर्वोत्तम साधन आहे. परमपिता परमात्म्याने जे जीवन दिले आहे ते आनंदपूर्वक घालवावे. उद्याची चिंता न करता वर्तमानात विश्वास करून सकारात्मक चिंतन व दृढ आत्मविश्वासाने पुढे जावे.

भांतिपायी मनुष्याने आपल्या शरीरालाच 'मी' समजले आहे. वास्तविक 'मी' तर एक आत्मा आहे. अजर, अमर, अविनाशी आहे. बिन्दुरूप ज्योति स्वरूप आहे. मृत्यू तर शरीराचा होतो, आत्म्याचा नव्हे. सांसारिक पदार्थांशी आत्म्याचा संबंध क्षणिक आणि अस्थायी असतो. अज्ञानापायीच तो सांसारिक वस्तूंना आपले समजू लागतो. आत्मा ही शरीररूपी पिंजऱ्यात अल्पकाळासाठीच बांधली जाते. म्हणून आवश्यकता आहे की मानव आपल्या वास्तविक रूपात जाणून घेत मृत्यूच्या भीतीपासून मुक्त होवो.

- ब्रह्माकुमारीज् वार्ता फिचर्स

www.bkvarta.com